

[Kolbjørn.]

besparelse, ja, så er der jo ikke den klang i trompeten som den 16. marts 1950, da det ærede medlem fra denne talerstol, henvendt til den tidligere finansminister, det ærede medlem hr. H. C. Hansen, sagde: jeg ved ikke, hvilken ærbødighed den højtærede minister har for Sir Stafford Cripps; det er jo i alle tilfælde en partifælle, måske kan man sige en lidelsesfælle, og altså kan det måske være rart at høre om, hvorfor Sir Stafford Cripps i grunden kunne finde ud af at give ordre til en besparelse på 5 pct., medens den højtærede minister hr. H. C. Hansen ikke kan gøre det samme i Danmark. Den daværende ordfører for det konservative folkeparti har nu i halvandet år befundet sig i den stilling, hvorfra ordren skulle gives. Vi hørte nok af den højtærede minister, at det hele til syvende og sidst afhænger af, hvad de to ting beslutter. Ja, det er rigtigt, men det er ikke mere rigtigt i dag, end det var den 16. marts 1950, da den samme højtærede minister sagde: man ved jo meget godt, at den høje rigsdag er hjælpeløs med hensyn til besparelser — og gav anvisning på regeringen som den, der skulle spille ud.

Bertel Dahlgaard: Jeg takker den højtærede finansminister for hans udtalelse vedrørende udvalget angående statens regnskab og budget, men jeg kan ikke modtage ministerens bebrejdelse vedrørende den fremstilling, jeg har givet af, hvad der har foreligget for mig. Jeg står her med en skrivelse, som jeg modtog den 16. oktober 1950 — det var en uges tid, før den nuværende finansminister blev minister —, hvori udvalgets formand meddelte mig, at der nu snart ville blive indkaldt til møde i udvalget. Se, når jeg nu har fået denne meddelelse og der derefter sker et ministerskifte en uges tid efter og der i de halvandet år, som derefter er fulgt, overhovedet ikke har været indkaldt til møde i dette udvalg, så er det dog vel menneskeligt at drage den slutning, at det er, fordi den nye regering har et andet standpunkt på dette område, end den gamle regering havde. Jeg har et par gange spurgt finansministeriets departementschef om dette udvalgs arbejde, og det er rigtigt, at det er meddelt, at man arbejdede med spørgsmålet i ministeriet, men nogen meddelelse om, at udvalget igen skulle indkaldes, har jeg ikke fået, og det havde vel ikke været urimeligt, om man, selvom man vil have tid til at sende eksperter til udlandet, havde indkaldt et udvalg, som ikke havde holdt

møde i 2 år, og givet det oplysninger om den nye finansministers hensigter.

Derefter vil jeg et øjeblik vende mig til min forhåbentlig gode medkæmper på besparelsernes vej i fremtiden, det ærede medlem hr. Jensen-Broby. Det skulle jo gerne være en frugtbar vej, vi i den kommende tid kommer ind på, så at vi ikke skal fortsætte ad den blindgade, som regeringen har belært det ærede medlem om at han hidtil har befundet sig i. Jeg er enig med det ærede medlem hr. Jensen-Broby, når han med en vis forfærdelse i stemmen taler om det uhyre statsbudget, som vi i øjeblikket har. Ja, jeg må sige, at jeg er rystet over dette statsbudgets størrelse. Den tanke, at statens udgifter i den tid, det nuværende ministerium har siddet, er steget op imod 1 milliard kr., kan nemt fremkalde visse betragtninger både hos det ærede medlem hr. Jensen-Broby og mig. Jeg har i det sidste halvandet år gang på gang foreholdt regeringen det store ansvar, den der har, og jeg vil gerne sammen med det ærede medlem hr. Jensen-Broby appellere til sparsommelighed, og det ærede medlem vil ikke modsige mig, når jeg siger, at der aldrig forgæves er blevet appelleret til mig i den henseende i finansudvalget.

Derimod kan jeg ikke godkende den fremstilling, som det ærede medlem har givet af sin fremgangsmåde i den sag, der foreligger til behandling her. Det ærede medlem udtaler, at når man ikke er nået til mere end op imod 30 mill. kr.s besparelse, må man huske på, at det er, hvad man har kunnet blive enig om, og at der var mange områder, hvor han i det halvandet år, behandlingen har stået på, gerne ville være gået videre. Det forstår jeg ikke rigtigt. Det ærede medlem har som andre medlemmer haft adgang til at indtage særstandpunkter, og det har han gjort vedrørende nogle få tusinde kroner på enkelte områder, men han har overhovedet ikke i det halvandet år, udvalgsarbejdet har stået på, talt om, at han ville indtage særstandpunkter på det ene eller det andet område. Jeg kan føje til, at da det ærede medlem så en af de sidste dage, spareudvalget skulle arbejde, fremkom med sin 10 pct.s tanke, kom den ikke engang som et forslag, nej, den kom som en meddelelse om, at han gerne ville skrive fire linier i betænkningen om, at det havde han kunnet tænke sig. Hvad mon de fire linier skulle bruges til? Vil det ærede medlem ikke fortælle mig det? Havde der været alvor i det, måtte det vel være meningen, at det skulle forhandles